

Ngày 26/8/2018

Tỉnh Không Chi hữu xã Liên Hiệp Quốc

Kính thưa chư vị Pháp sư, chư vị đồng học!

Xin chào mọi người!

Hôm nay chúng ta tiếp tục đàm luận “Thần ái thế nhân” vì lần báo cáo vừa rồi, chưa nói xong. Hôm nay chúng ta tiếp tục. Nhà lịch sử triết học Anh Quốc Tiến sỹ Toynbee từng nói tất cả những người sáng lập tôn giáo đều là những nhà giáo dục xã hội vĩ của đại thời bấy giờ. Mãi cho đến ngày hôm nay vẫn còn sự ảnh hưởng sâu sắc đối với chúng ta. Chúng ta giáo dục tôn giáo đã đi sâu vào lòng người, nếu như chúng ta bỏ sót mất đi niềm tin tín ngưỡng đối với tôn giáo, đó chính là thời khắc băng hoại của nền văn minh.

Thời gian qua chúng tôi không ngừng tiếp xúc với các tôn giáo với những kinh điển của họ. Qua đó tôi có sự hiểu biết sâu sắc rằng vì chân thân và thánh triết của tất cả tôn giáo đều là một thể. Tất cả trọng tâm của họ đều là một chữ ÁI, giáo dục tôn giáo chính là giáo dục ÁI. Trọng tâm của nó chính là hướng dẫn con người đến chữ ÁI này phát huy rộng lớn, khiến mọi người thật sự biết cách làm thế nào làm dùng cái tâm chí công vô tư đi thương yêu người khác thương tất cả sinh mạng, thương yêu toàn bộ vũ trụ. ÁI chính là tự tánh, là tánh đức hàng đầu của chân tâm, chúng ta học tập tôn giáo ảnh hưởng của sự huân tu của kinh điển về thượng đế ái thế nhân. Đây chính là cốt lõi của tôn giáo.

Đã có nhiều người từng hỏi tôi. Tôn giáo là gì? Tôi nói với họ: Tôn giáo chính là ÁI, Tôn giáo là giáo dục, tôn giáo là giáo dục của ÁI, làm thế nào họ biết, đem câu “thần ái thế nhân” loại ái chí công vô tư này đặt vào trong tâm của chúng ta để đại diện cho thượng đế đi thương yêu người đời. Như vậy là đã thực hiện được câu nói “Thượng đế yêu người đời” bằng không nó chỉ là một câu nói suông thôi mà thôi. Chúng ta lại hỏi thượng đế làm thế nào ái thế nhân? Việc này chúng ta cần phải hiểu rõ ràng minh bạch về sự và lý. Chữ ái của thượng đế là sự ái chí công vô tư là yêu thương vô điều kiện. Vì sao vậy? Vì hầu hết mỗi tôn giáo đều nói với chúng ta rằng thần chúng là một thể, sau này khi chúng ta học đến mỗi một tôn giáo trong kinh văn đều thấy câu “thần chúng một thể, tôn giáo một nhà”. Nếu như chúng ta có thể khế nhập vào loại tri thức, cảnh giới này thì xem như việc đại đoàn kết tôn giáo không còn xa vời đối với chúng ta nữa, thật sự có thể mang đến cho nhân loại một hạnh phúc chân thật khi đoàn kết tôn giáo và chúng thần cũng rất hoan hỷ. Loại ái chí công vô tư, loại ái tâm

chân thật này chính là đại ái của thượng đế so với tâm từ bi của Phật đà các Ngài đều giống nhau không sai khác.

Kỳ thật trong tất cả kinh điển của tôn giáo các Ngài cùng nói đến một chữ Ái. Các tín đồ của tôn giáo, đặc biệt là khi nhân viên thần chức linh mục có thể đại diện thượng đế đi yêu thương người thế gian. Thiên đàng của thượng đế sẽ giáng lâm trên quả địa cầu này. Thiết thật chúng ta đều có trách nhiệm đem thiên đàng của thượng đế đến cho nhân gian nhiều khổ nạn này. Nhiều năm qua chúng tôi đã cố gắng đoàn kết tôn giáo. Vào năm 1998 và 1999 chúng tôi đã thí nghiệm tại Singapore và đã thành công, mất khoảng 1 năm thời gian. Đến năm 2000 tôi di dân đến Úc Châu, tại Úc Châu chúng tôi cũng thí nghiệm và cũng đã thành công nhưng với thời gian lâu hơn. Ở Singapore chỉ một năm là thực hiện xong, còn ở Úc Châu thì chúng tôi mất nhiều thời gian hơn. Tôi nhớ hình như là 13 năm, chúng tôi mới thành công được.

Xã hội ngày này không làm ra một tấm gương tốt rất khó làm cho mọi người tin tốt nhất phải làm cho họ xem thấy trước đã, đích thân nhìn thấy và hiểu, sau đó mới tin tưởng. Muốn như vậy phải làm thế nào? Sự tiếp xúc giữa người với người rất là quan trọng, nếu không chịu tiếp xúc với nhau thì khó lắm. Ở thành thị Toowoomba, tôi làm thế nào giao hữu với mọi người ở đó? Khi tôi vừa đến Úc Châu có mua một giáo đường ở Toowoomba xong chúng tôi sau đó đem giáo đường sửa thành Phật đường. Ngoài việc đem thập tự giá đổi thành tượng Phật A Di Đà ra hầu hết toàn bộ giáo đường không hề thay đổi, không ngờ đã khiến những người địa phương vui vẻ hài lòng, vì biết chúng tôi không hề phá hoại mà vẫn lưu tồn văn hóa của họ. Họ đứng bên ngoài nhìn thấy rõ ràng điều này nên ngày khai mạc chúng tôi có thỉnh mời hàng xóm của hai bên đường phố đến tham dự chung vui ngày chúng tôi di dân tới Toowoomba và kiến lập một Phật đường. Buổi tiệc tối hôm đó chúng tôi tiếp đãi họ bằng những thức ăn chay và báo cáo với họ rằng vì sao chúng tôi đến nơi này, vì muốn làm thí nghiệm lý tưởng tôn giáo là một nhà, chúng thân là một thể của chúng tôi.

Sau khi tan buổi tiệc tối hôm đó, có mười mấy vị hàng xóm đến gặp tôi. Trong lúc tôi tiếp kiến họ, họ đề nghị rằng: Thưa Pháp sư Thầy có thể tổ chức sinh hoạt như vậy chúng tôi rất thích, Thầy có thể thường xuyên tổ chức không? Tôi nghe xong cảm thấy rất vui, mỗi tuần tổ chức một lần, họ rất đổi vui mừng cho nên chúng tôi ở đó muốn đoàn kết đại chúng là dùng phương thức họp mặt qua buổi tiệc tối. Mỗi tuần thứ 7 tổ chức 1 lần, mọi người vô cùng hoan hỷ, cùng nhau ăn tối và giao lưu qua lại với nhau. Đối với Phật giáo họ rất hiếu kỳ và thích đặt câu hỏi để chúng tôi giải đáp. Cứ thế mỗi năm trôi qua không hề thay

đổi mãi cho đến hôm nay vẫn duy trì buổi tiệc tối thứ 7 trong bầu không khí vui vẻ, đối với chúng tôi đây chính là tâm từ bi của Phật đà, là ái của Thượng đế vì đã đột phá giới tuyến của tôn giáo, giữa tôn giáo với tôn giáo là có thể cư xử hòa mục với nhau.

Sau 13 năm, các vị lãnh đạo những người đại diện của mười mấy đoàn thể tôn giáo đến tìm tôi và nói: Họ vô cùng cảm tạ sự cống hiến của chúng tôi trong suốt nhiều năm tại Toowoomba. Và có ý nguyện cùng đoàn kết với nhau để làm tấm gương cho đại chúng rằng, tôn giáo là có thể đoàn kết, tôn giáo có thể trở thành một nhà. Tương thân tương ái, cùng nhau hợp tác, họ đã thực hiện được điều này. Tôi nhìn thấy nên rất hoan hỷ. Vào tháng 3 năm ngoái, có 9 vị đại sứ của UNESCO tại Liên Hiệp Quốc tại Paris nhận lời mời của chúng tôi đến Toowoomba khảo sát và tham quan. Họ đã nhìn thấy chúng tôi thường xuyên cùng nhau giao lưu thảo luận mong đoàn kết tôn giáo. Hy vọng tôn giáo trở về với giáo dục. Sau khi nhìn thấy những việc này ở Toowoomba họ liền có niềm tin nên khi trở về Liên Hiệp Quốc đã làm một bài báo cáo chi tiết. Cộng thêm việc xin thành lập một văn phòng làm việc cho tôi, tức là chỗ mà hôm nay chúng ta đang tổ chức hoạt động này. Tôi đặt tên cho nó là Tịnh Không chi hữu xã. Chúng tôi ở đây đảm nhận công tác giúp UNESCO thường niên làm việc đoàn kết tôn giáo và giáo dục tôn giáo. Đây chính là nguyện vọng của chúng tôi, là chương trình chủ yếu trong những hoạt động của Liên Hiệp Quốc. Sau khi thành lập Học Xã này rồi, chúng tôi sử dụng phòng thu hình này như một công cụ hoạt động và làm phòng dạy học, hôm nay là ngày thứ 2, do vì sức khỏe kém hơn năm ngoái nhiều. Như người xưa nói, thời gian không chờ đợi một ai, năm ngoái đã cảm thấy không khỏe nhưng không đến nỗi, năm nay tệ hơn năm ngoái nhiều.

Tôi đã giảng kinh 60 năm, có những đồng học và những người hữu tâm giúp tôi làm việc sắp xếp thu thập những tài liệu, những bút ký mà tôi đã giảng trong 60 năm qua thành một bộ tài liệu rất hoàn chỉnh. Tự tôi cũng cảm thấy ngạc nhiên khi nhìn thấy nó, quá khứ còn trẻ, sức khỏe còn tốt, có thể lực, có tinh thần. Một ngày có thể giảng 4 tiếng đồng hồ. Những năm trước, khi giảng Kinh Hoa Nghiêm không cảm giác mệt mỏi, âm thanh mạnh mẽ rõ ràng. Có nhiều phần được lưu lại bằng VCD, DVD, hiện nay vẫn còn có thể sử dụng. Tôi yêu cầu quý đồng tu tuyển chọn những gì mà mọi người có nhu cầu muốn nghe hoặc muốn nghe kinh giảng, chúng tôi ở đây có sẵn đầy đủ có thể dùng truyền hình vệ tinh hoặc internet để truyền bá, cung cấp cho những người sơ học tham khảo. Những tài liệu này nhiều người đã nghe qua, người y giáo tu hành cũng rất

nhieu. Thiết thật có thể giúp chúng ta về mặt Tín-Giải-Hành-Chứng. Tín đây là tín tâm, có niềm tin đối với Phật pháp. Giải là đối với kinh điển có sự hiểu biết lý giải rõ ràng. Hành là y giáo tu hành theo những gì trong kinh điển đã nói. Chúng ta hoàn toàn đón nhận và biến nó trở thành tư tưởng, lời nói, hành vi của chính mình. Thậm chí đối với sự sinh hoạt hàng ngày, ngay đến những ngành nghề của chúng ta đều có sự trợ giúp rất lớn cho nên điều này đã chứng minh Phật giáo là giáo dục. Tương lai chúng ta mở rộng ra khiến tất cả tôn giáo đều là giáo dục.

Giáo là gì? Là dạy luân lý, dạy đạo đức, dạy nhân quả, dạy trí tuệ của Thánh hiền. Bốn môn học này nền giáo dục ngày nay đã bỏ sót rồi. Giáo dục ở trường học, thậm chí giáo dục trong tôn giáo rất ít nói đến những bài học này. Phải biết bốn môn học này rất là quan trọng, chúng ta phải tìm nó trở lại và chính chúng ta là người thực hành, chúng ta là người dẫn đầu. Với mục tiêu trung cực là hy vọng tất cả tôn giáo kết hợp lại thành một thể. Thực tế chúng ta đã biết vị thánh thần của tất cả tôn giáo là một vị chân thần hóa thân ra. Thánh thần của tất cả tôn giáo là một vị chân thần, chúng thần một thể, tôn giáo một nhà. Do đó, tôn giáo có thể phục hưng, xã hội Tây phương có thể hồi phục lại trật tự, xã hội được ổn định hài hòa. Với Đông phương thì có thể hồi phục lại giáo dục Nho-Thích-Đạo và giáo dục truyền thống của Trung Quốc. Ngày nay bất luận là ở Trung Quốc ngoại quốc, chúng ta để ý quan sát thấy Trung Quốc vẫn còn đầy đủ về đạo đức nhân quả. Những nước khác có còn không? Vẫn còn, chúng ta có thể nhìn thấy qua kinh điển của các tôn giáo, chẳng phải không còn mà không có người giảng, không có người đề xướng, không có người thực hành cho nên không có cách chi truyền bá ra ngoài. Hôm nay chúng ta hiểu rồi, phải từ ngay câu “Thần ái thế nhân” mà bắt đầu. Chúng ta phải đem câu “Thần ái thế nhân. Chúng thần một thể. Tôn giáo một nhà.” trong các kinh điển đã nói để thực hành từ ngay nơi bản thân của chính mình cho mọi người nhìn thấy. Dùng phương pháp này để hồi phục lại giáo dục tôn giáo của tây phương, hồi phục lại nền giáo dục truyền thống của Trung Quốc hầu trợ giúp cho xã hội, cho địa cầu hóa giải xung đột, xúc tiến việc ổn định hài hòa. Đây chính là sự nghiệp cần phải làm của Tịnh Không hữu xã.

Hôm nay thời gian đã hết chúng tôi xin giảng đến đây. Xin chúc mọi người thân tâm khỏe mạnh, phát hỷ xung mãn.